

[Rasmussen (Gylling).]

har lagt Vægt paa Anbringelsessikkerheden, og det er ogsaa Meningen med Lovforslaget her yderligere at understrege, at en saadan Sikkerhed skal være til Stede inden for vore Sparekassers Virksomhed.

Det kan ikke siges, at der er nogen indre Anledning, som det allerede er nævnt, til nu at foretage nogen stor Ændring af Sparekasseloven, og der er heller ikke noget, man særlig kan pege hen paa som Aarsag. Men der foreligger dog forskellige Omstændigheder, der taler derfor, bl. a. det, som Ministeren har paapeget, at man efter at have gennemført hele den nye Lovgivning om Banker, Forsikringssselskaber o. lign. ogsaa burde gennemføre en Lov om Sparekasser. Dertil kommer Ønsket om ogsaa paa dette Omraade at bringe Overensstemmelse i Lovgivningen mellem de nordiske Lande.

Det foreliggende Lovforslag har, som det er blevet fremhævet, været Genstand for langvarig og grundig Behandling i det andet høje Ting, og det vil efter min Opfattelse være noget urimeligt at underkaste det en særlig grundig Behandling.

Der er allerede foretaget nogle Ændringer i Lovforslaget, siden det blev forelagt, som Ministeren har gjort opmærksom paa. Lovforslaget betyder ikke nogen særlig Skærpelse i Forhold til den Lovgivning, vi i Øjeblikket har paa dette Omraade. Jeg vil dog gerne fremsætte nogle enkelte Bemærkninger om de Paragraffer, som har været mest omdiskuteret, og som har vakt en Del Røre og Opmærksomhed om dette Lovforslag. Jeg vil gerne sige med Hensyn til Ordet „Spare“, som Sparekasserne faar en vis Eneret til at benytte, at jeg ikke har noget herimod, men Bestemmelsen maa dog formentlig forstaas saaledes, at andre Pengeinstitutter, f. Eks. Banker, maa have Ret til at gøre opmærksom paa, at man ogsaa hos dem kan anbringe Midler med Opsparingsformaal for Øje. Det gaar jeg ud fra som givet.

Kassernes Ret til Vekseldiskontering skal nu bringes til Ophør den 31. Marts 1941. Dette finder jeg er rimeligt. Jeg synes, det er rigtigt, at man skaber Klarhed over, hvad der er Bankvirksomhed, og hvad der er Sparekassevirksomhed. For øvrigt spiller denne Virksomhed vist ingen stor praktisk Rolle, saaledes som Udviklingen er gaaet.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Vedtægter og Ledelse, synes jeg, det er rigtigt, at man efter Lovforslaget kan indskrænke Direktørernes Antal til 3. Jeg har oplevet, at der i visse forholdsvis smaa Sparekasser er optraadt indtil 9 Direktører, og jeg maa

indrømme, at hvad man ellers mener om Direktører og deres Virksomhed, saa er der i alt Fald ingen fornøftig Mening i en saadan Række af Direktører, og derfor tror jeg, at det er fornøftigt, at man begrænser Direktørernes Antal.

Ministerens skal jo i visse Tilfælde godkende Valg af Medlemmer af Tilsynsraadet, og det finder jeg er betimeligt. Af de 7 Medlemmer, det skal bestaa af, skal Ministeren desforuden udpege den ene. Disse Bestemmelser har i visse Kredse vakt nogen Modstand, men det har dog ellers været praktiseret i alt Fald i de Ikke-Garant-Sparekasser, vi har, og dér har det indtil Dato vistnok ikke lævet nogen Ulykker, saa der vil ikke være noget urimeligt i at gennemføre de her foreslaede Bestemmelser. Det kan heller ikke nægtes, at der i mange af disse Sparekassers Ledelse har været megen Familie, saa der er vel noget rimeligt i ud fra en Samfundsbetragtning nu ogsaa at gennemføre denne Kontrol.

Hvad Anbringelse af Midlerne angaar, gennemfører man, om jeg saa maa sige, en Sondring mellem Klasse I og Klasse II, hvad der ogsaa har været nogen Modstand mod, men jeg synes, at naar man har været saa large, at man under Klasse I kan gaa helt op til 75 pCt. af Ejendomsskylden for fast Ejendom, kan man ikke sige, at man har været fordringsfuld med Hensyn til Klassifikationen. For øvrigt tror jeg ikke, det i Praksis betyder noget for Sparekasserne, at man gennemfører denne Sondring.

Derimod er der i § 10 en Bestemmelse, som vel nok kan siges at være den, der har mest afgørende Betydning for Sparekassernes Indstilling over for Lovforslaget. Jeg tænker her paa, at den nugældende Lovs Bestemmelse om, at Kassebeholdningen skal udgøre 5 pCt. af Sparernes Indlaan, skærpes til, at Kassebeholdningen skal udgøre 8 pCt. Jeg ved, at der i det andet høje Ting har været længere Forhandlinger om dette Spørgsmaal, uden at det er lykkedes at opnaa Enighed derom; jeg ved ogsaa, at Sparekasserne har nævnt 6 pCt. som en Mulighed; jeg vil tillade mig at henstille til Ministeren, at man, hvis der bliver nedsat et Udvalg her i Tinget, endnu en Gang forsøger paa at opnaa Enighed om dette Spørgsmaal. Jeg tør ikke sige, om Kravet om de 8 pCt. er urimeligt; over for Bankerne stilles der Krav om 10 pCt., men der er jo ogsaa Forskel paa en Bank og en Sparekasse.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til en hurtig Behandling i dette Ting.